

Hij schudde de schouwers nog 'n keer, stampte de modder van de schoen en liep den deel op.

Um vijf uur hattie mitten ouwe Miet en Jaonus de knecht brood gegeten ien 'n zee van 't nije illetriexse licht: gin hoek ien de keuke, of ge kon d'r 'n muus zien loope. Astie d'r mar was. Mar daor zurregde Mies de kat wel veur. Den boer had 't brood op: één snidje wittebrood en drie van 'n roggetunnis, mit 'n paor kumkes koffie: al het Geurt 'n goed kammenet *) ien de kamer staon mit 'n paor boves-beste laoje d'r ien, waor wat ien zit ook, hij houdt niet van den overdaot, hij is nog 'n ouwerwetsen boer en zeit duk: zuten overvloed vuudt bitter gebrek.

Hij steet van de taofel op en stikt de piep aon: altoos den eigeste houte piep mit 'n lang krom roer †): 'n groote kjel, 'n groote piep! Dat riemt zich goed, zei Pauwel de Kuper ien onze jonge jaoren altoos, as t'r wat goed bij mekaore paste.

— „Jan van Gêrreve hatte erdappels d'r uut. 'k Heb 'm mar hier geneuid §) veur van aovend op 'n praot: de mins zou van 't wief eer 'n groote moel kriegen as 'n wêrrem huukske. En nou zuwwe 't illetriexse licht mar wer uut doen, wor? En de peter-olie-lamp wer aon. Dan zuwwe wer op z'n ouwerwets praoters houwe, djen, krek as toen ik 'n jungske was. Witte dat nog?”

— „Wat zou ik nou niet mer wete? Van de wereld weet ik niks as 't Hof, en van de minse niks as van ou!”

Ze scharrelde wat deur de keuke heer, um de rommel van de vijfuurse botteram aon de kant te make.

Ze vat 't kleine lempke van 't kestje en zet 't opte taofel. Wat is ze toch lillik, wor? Ze stikt 't kleine stao-lempken aon. Geurt drêjt bij de deur 't knupken um en mitte piep van zich af kiektie um naor de lamp bove de taofel, um te zien, of 't uutdrêje wel hellept. Floep! zeit 't ding, of beter gezeid: 't ding zeit niks, mar is t'r gewest. Nou ziede heel de keuken ien den donkere duusterheid. Allinnig daor opte taofel die ronde vlek mit 't kleine lempke d'r bove. En dan kunde nog wat licht zien van 't raokel-gaotje van de kachel. Onder de schorsteen, um de kachel en overal lekkere halleven-aovend-duusterheid.

Jan van Gêrreven is t'r mit Kobus van Druten iengedrummeld. Die zitte nou al fijn, ielek aon 'n kant van de kachel, ien den duusteren eweg gekrope: Geurt wit wel, wat fijn is veur de praot. Lowwe de keuken 's rondkieke.

Onder 't lempke 'n wit-geschuurde houte taofel. En daolik ziede daorneve, vlak bezijjen 't lempke de groote spitse neus ien 't lillike kjelsgezicht van den ouwe Miet, die neve de taofel zit zokke te stoppe. Neve heur, mar mitte rug naor de taofel en de voeten opte ronde kachelpaot,

*) kabinet. †) mondstuk. §) genoodigd.